

<p>Jedna priča govori o mladiću koji se obratio mudracu za pomoć rekavši mu:</p> <p align="justify">«Dolazim, učitelju, jer se osjećam tako bezvrijednim da nemam volje ni za što. Kažu mi da sam ni za što, da ništa ne radim dobro, da sam nespretni i prilično glupav.... Kako se mogu popraviti? Što mogu učiniti da me više cijene?»</p> <p align="justify">Učitelj mu je, i ne pogledavajući ga, rekao: «Baš mi je žao momče. Ne mogu ti pomoći budući da prvo moram riješiti svoj problem. Možda poslije» Malo je zastao i dodao: «Kad bi ti meni pomogao, brže bih to riješio i možda bih ti onda mogao pomoći.»</p> <p align="justify">«Vrlo rado, učitelju, oklijevao je mladić osjećajući da je opet obezvrijeđen i da su njegove potrebe zapostavljene.</p> <p align="justify">«Dobro», nastavio je učitelj. Skinuo je prsten koji je nosio na malom prstu lijeve ruke i pružajući ga mladiću, dodao: «Uzmi konja koji je vani i odjavi do tržnice. Trebam prodati ovaj prsten jer moram vratiti dug. Moraš za njega dobiti najbolju moguću cijenu i ne prihvaćaj manje od jednog zlatnika. Idi i što prije se vrati s tim novcem.»</p> <p align="justify">Mladić je uzeo prsten i otišao. Šim je došao na tržnicu, stao je nuditi prsten trgovcima, koji su ga promatrali sa zanimanjem dok im mladić nije rekao koliko traži za njega.</p> <p align="justify">Kad je mladić spomenuo zlatnik, neki su se smijali, drugi su okretali glavu i samo je jedan starac bio dovoljno ljubazan da mu objasni da je zlatnik prevrijedan da bi ga dobio u zamjenu za prsten. Netko je htio pomoći te mu ponudio srebrenjak i bakrenu posudicu, ali mladić je dobio upute da ne prihvaća ništa manje od zlatnika pa je odbio ponudu.</p> <p align="justify">Nakon što je ponudio prsten svima koje je sreo na tržnici, a bilo ih je više od stotinu, skrhan zbog neuspjeha popeo se na konja i vratio se. Kako je samo mladić želio zlatnik, da ga može dati učitelju i riješiti ga brige kako bi napokon dobio njegov savjet i pomoć! Ušao je u sobu.</p> <p align="justify">«Učitelju», rekao je, «žao mi je. Ne mogu dobiti to što tražim. Možda sam mogao dobiti dva ili tri srebrenjaka, ali sumnjam da ću ikoga moći zavarati u vezi s pravom vrijednošću prstena.»</p> <p align="justify">«To što si rekao veoma je važno, mladi prijatelju, odgovorio je učitelj. «Najprije moramo doznati pravu vrijednost prstena. Ponovo uzmi konja i idi zlataru. Tko to može znati bolje od njega? Reci mu da želi prodati prsten i pitaj ga koliko ti može dati za njega. Ali ma koliko ti nudio, nemoj mu ga prodati. Vрати se ovamo s prstenom.»</p> <p align="justify">Mladić je opet uzjahao konja. Zlatar je pregledao prsten uz svjetlo uljane lampe, pogledao ga kroz povećalo, izvagao i rekao mladiću:</p> <p align="justify">«Reci učitelju, momče, da mu ako ga želi odmah prodati, za prsten ne mogu dati više od pedeset osam zlatnika.»</p> <p align="justify">«Pedeset osam zlatnika?» uzviknuo je mladić.</p> <p align="justify">«Da», odgovorio je zlatar. «Znam da bismo s vremenom za njega mogli dobiti čezdesetak zlatnika, ali ako ga hitno prodaje»</p> <p align="justify">Mladić je uzbuđen odjurio učiteljevoj kući i rekao mu što se dogodilo.</p> <p align="justify">«Sjedni», rekao mu je učitelj nakon što ga je saslušao. «Ti si poput ovog prstena: pravi biser, vrijedan i jedinstven. I kao takvog te može procijeniti samo pravi stručnjak. Zato ideš kroz život želeći da neko nebitan otkrije tvoju pravu vrijednost?» I rekavši to, ponovno stavi prsten na mali prst lijeve ruke....</p>